

De seneste 10–15 år har mange danske kommuner vedtaget henholdsvis træpolitikker og træstrategier. Det har været et vigtigt skridt. Træerne er rykket fra at være driftsobjekter til at blive politisk prioriterede elementer i byens klimaindsats, biodiversitet og livskvalitet.

Hvor træpolitikken fastlægger værdier og retning, omsætter træstrategien dem til prioriteringer i praksis, f.eks. valg mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende arter, styrkelse af biodiversitet, håndtering af risikotræer samt principper for fældning og erstatning.

Det afspejler tydeligt at der både er engagement og faglighed i dansk træforvaltning. Men de eksisterende dokumenter har desværre sjældent karakter af egentlige forvaltningsplaner for den samlede træbestand.

Som strategisk grundlag

I praksis behandles træer ofte som enkeltstående elementer eller projekter. Træregistrering er i sig selv et stærkt redskab: Den indsamler data om træernes tilstand, alder, art og

• På denne workshop i Yggdrasil-projektet sammenholdes et varmekort fra Kolding Kommune med en 3+30+300-analyse af samme areal. Data og analyser er uundværlige når man skal skabe et solidt beslutnings- og forvaltningsgrundlag for en træforvaltningsplan. Foto: Cecil Konijnendijk.

Træforvaltning

Eyal Pelegs klumme om træer

Træpolitik og træstrategi hjælper, men vil vi have robuste træer i fremtiden har vi brug for videregående forvaltningsplaner

vækstvilkår og kan give indsigt i bestandens styrker, svagheder og indsatsområder.

Men registreringerne anvendes ofte primært med drift for øje - nemlig for at vide hvilke træer der skal beskæres, vandes eller renholdes omkring. De bruges langt sjældnere som strategisk grundlag for at analysere bestandens samlede struktur, aldersfordeling og langsigtede udvikling. Fokus bliver dermed på det enkelte træ, ikke på træbestanden som system.

Savner målbare principper

Også når det gælder artsdiversitet, er der øget opmærksomhed. Men det er sjældent at

der opstilles konkrete og målbare principper for hvad en robust artsfordeling faktisk er.

Diversitet fremhæves som mål, men uden at der nødvendigvis defineres maksimum-andele for arter, slægter eller familier eller analyseres på bestandens samlede sårbarhed. Robusthed bliver et hensyn - ikke et styringsparameter der kan måles, monitoreres og korrigeres.

Internationalt, ikke mindst i Nordamerika, har flere byer udviklet såkaldte Urban Forest Master Plans som samlet ramme for forvaltning af byens træbestand. I en dansk kontekst kunne betegnelsen være en træforvaltningsplan - for-

stået som en samlet styringsramme for hele byens træbestand.

Går et skridt videre

En træforvaltningsplan rummer politik og strategi, men går videre ved at forbinde værdier, mål, data og handling i én langsigtet styringsramme. Den analyserer og styrer bestandens struktur, robusthed og fornyelse over tid - på tværs af arter, arealtyper og ejerskab. Træerne behandles som en levende, grøn infrastruktur.

Det afgørende er ikke betegnelsen, men systematikken. Den tilgang der kendetegner en træforvaltningsplan - dokumenteret udgangspunkt, klare strukturmål og sammenhæng mellem ambition og handling - kan inspirere, også uden et nyt dokument.

Netop derfor kan det give mening at samle indsatsen. En egentlig træforvaltningsplan kan skabe det overblik som enkelt dokumenter og projekter sjældent formår alene. For hvis vi vil have robuste træer i fremtiden kræver det at vi forvalter dem både som enkelttræer og samlet bestand. □